

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Miroslava Hromady, Ph.D., a soudkyně JUDr. Jarmily Růžkové a Mgr. Jiřiny Hronkové ve věci

žalobce:

V [redacted] **K** [redacted], narozený dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem JUDr. Pavlem Zálišem
sídlem Nádražní náměstí 299/8, 353 01 Mariánské Lázně

proti

žalovanému:

P [redacted] **K** [redacted], IČO [redacted]
sídlem [redacted]
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Hrůzou
sídlem náměstí Republiky 58, 347 01 Tachov

o neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru

o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Chebu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 16 C 273/2017-50

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady odvolacího řízení v částce 8 575 Kč ve lhůtě do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Pavla Záliše, advokáta, se sídlem v Mariánských Lázních, Nádražní náměstí 299/8.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně určil, že okamžité zrušení pracovního poměru žalobce ze dne 17. 8. 2017, doručené mu dne 4. 8. 2017, je neplatné (výrok I) z důvodu, že bylo dáno žalobci pro jeho neomluvenou absenci pouze dne 13. 7. 2017, přičemž žalovaný sám uvedl, že ve dnech 13. 7. a 14. 7. 2017 nařídil žalobci čerpání dovolené. Ze strany žalobce se tedy nejedná o žádné porušení jeho povinností, natož o porušení povinností zvláště hrubým způsobem. Uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náklady řízení v částce 14 313 Kč ve lhůtě do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Pavla Záliše (výrok II) za čtyři úkony právní služby včetně režijního paušálu, cestovného, ztráty času a 21% DPH z důvodu, že žalobce měl ve věci plný úspěch.
2. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včasné odvolání a namítl, že žalobce se dopustil zvláště závažného porušení pracovní kázně tím, že po ukončení pracovní neschopnosti bez jakéhokoli vysvětlení nenastoupil do zaměstnání. Nenastoupení do zaměstnání se netýkalo jediného dne, nýbrž i dalších dnů. Nesouhlasil s názorem soudu prvního stupně, že pokud bylo okamžité zrušení datováno dnem 17. 7. 2017, těžko mohla být důvodem nepřítomnost žalobce po 17. 7. 2017. Právně významné je datum, kdy žalobce okamžité zrušení pracovního poměru převzal a tím byl den 4. 8. 2017. K okamžitému zrušení pracovního poměru žalovaný přikročil 25. 7. 2017. Nesouhlasil ani se závěrem soudu prvního stupně o tom, že žalobce měl nařízeno čerpání dovolené. Svědkyně V. [REDAKCE] nevěděla, co má vyplňovat do docházky žalobce a věděla, že má dva nevyčerpané dny dovolené, tak mu do docházkového listu uvedla tuto dovolenou. Nejedná se však o to, že by žalovaný nařídil žalobci čerpání dovolené. Navrhl, aby odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalobu žalobce zamítne a přizná žalovanému náhradu nákladů za řízení před soudy obou stupňů.
3. Žalobce v písemném vyjádření k odvolání uvedl, že soud prvního stupně dospěl v napadeném rozsudku ke správným závěrům, když určil, že okamžité zrušení pracovního poměru ze dne 17. 7. 2017, doručené žalobci 4. 8. 2017, je neplatné. Pokud v okamžitém zrušení pracovního poměru byl uvedený důvod, že dne 13. 7. 2017 žalobce bez jakéhokoli vysvětlení po ukončení pracovní neschopnosti nenastoupil do zaměstnání, nemůže naplnit znaky zvláště hrubého porušení pracovních povinností tak, jak je předpokládá ustanovení § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce. Žalovaný dodatečně rozšiřuje skutkové vymezení důvodu předmětného okamžitého zrušení pracovního poměru, což je podle § 60 zákoníku práce nepřipustné. Výklad pojmu „nenastoupil do zaměstnání“ tak, jak je provedl žalovaný, je ryze účelový a celý způsob ukončení pracovního poměru ze strany žalovaného se jeví jako velmi nestandardní. Žalobce byl zaměstnán u žalovaného po dobu delší než pět let, aniž by mu bylo cokoliv ze strany žalovaného vytýkáno. Skutečnost, že žalobce po dohodě s žalovaným čerpal řádnou dovolenou, je zcela zřejmá z vyjádření žalovaného podaného u soudu prvního stupně dne 1. 2. 2018, ve kterém sám žalovaný na více místech potvrzuje, že žalobce čerpal 13. 7. a 14. 7. řádnou dovolenou. V této době nebyl zastoupen advokátem. Následně, kdy již byl v řízení zastoupen, změnil žalovaný v průběhu řízení před soudem prvního stupně své tvrzení tak, že se pouze snažil tímto způsobem nepřítomnost žalobce omluvit. Tvrzení žalovaného jsou účelová a skutečným záměrem jeho bylo ukončit pracovní poměr s žalobcem bez zákonem předpokládaných postupů, tedy bez výpovědní doby, jak je zřejmé z data uvedeného v okamžitém zrušení pracovního poměru 17. 7. 2017, tedy první pracovní den po nařízené dovolené. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a přiznal žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení.
4. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně v celém rozsahu, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 212 a 212a o. s. ř., a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného není důvodné.
5. V posuzované věci odvolací soud zjistil, že soud prvního stupně správně zjistil skutkový stav věci a správně se zabýval nejprve otázkou, zda žaloba byla žalobcem podána u soudu v zákonné lhůtě

podle § 72 zákona č. 262/2006 Sb., v platném znění. Při svém posouzení věci vycházel ze správných zákonných ustanovení a vzal v úvahu zejména, že okamžité zrušení pracovního poměru je zcela výjimečným způsobem skončení pracovního poměru, jehož podmínky jsou stanoveny kogentním způsobem v ustanovení § 55 písm. b) zákoníku práce, ke kterému může zaměstnavatel přistoupit za podmínky, že se zaměstnanec dopustí porušení pracovních povinností zvláště hrubým způsobem. Musí se jednat o takový způsob vybočení z pracovní kázně, pro který další setrvání takového zaměstnance není žádoucí v zaměstnání i s ohledem na pracovní kázeň dalších zaměstnanců. Rovněž vzal soud prvního stupně v úvahu ustanovení § 60 zákoníku práce, který vymezuje formální náležitosti okamžitého zrušení pracovního poměru tak, že zaměstnavatel musí skutkově vymezit jeho důvod tak, aby jej nebylo možno zaměnit s jiným. Tento důvod pak nesmí být dodatečně měněn. Na základě takto provedeného dokazování pak soud prvního stupně dospěl k závěru, že okamžité zrušení pracovního poměru, datované žalobcem dnem 17. 7. 2017 a doručené žalobci 4. 8. 2017, je neplatné.

6. Odvolací soud vzal v úvahu námitky žalovaného v odvolání uvedené i stanovisko žalobce, který se domáhal neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru, jež mu bylo žalovaným dáno z důvodu, že se po ukončení jeho pracovní neschopnosti, které připadlo na 12. 7. 2017, následující den 13. 7. 2017 bez jakéhokoliv vysvětlení nedostavil k výkonu práce do zaměstnání. Obecně je třeba přisvědčit žalovanému v tom, že pokud se zaměstnanec po skončení pracovní neschopnosti nedostaví do zaměstnání, poruší pracovní kázeň (povinnost vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci).
7. Žalovaný však sám svým jednáním zpochybnil tvrzení, že 13. 7. 2017 měl žalobce vykonávat práci. Výslovně totiž uvedl v písemném vyjádření k žalobě datované dnem 31. 1. 2018 a doručené soudu prvního stupně dne 1. 2. 2018, že za dny, po které nebyl žalobce v zaměstnání, mu poskytl (tedy jako zaměstnavatel nařídil) řádnou dovolenou. Později změnil své stanovisko tak, že sám nenařídil žalobci dovolenou, ale že ji vyznačila ■■■■■ paní V■■■■■, která, když zjistila, že žalobce má dosud nevyčerpanou dovolenou v délce dvou dnů, tak mu na 13. – 14. 7. 2017 vyznačila čerpání dovolené. Soud prvního stupně vzal (správně ve smyslu § 132 o. s. ř.) při hodnocení důkazů v úvahu i tuto změnu ve vyjádření žalovaného, a skutkově uzavřel, že 13. a 14. 7. 2017 měl žalobce nařízenou dovolenou.
8. Odvolací soud souhlasí i s výkladem právního jednání – okamžitého zrušení pracovního poměru, jak jej učinil soud prvního stupně. Ten správně vyšel z požadavku ustanovení § 60 zákoníku práce na skutkové vymezení důvodu okamžitého zrušení pracovního poměru tak, aby jej nebylo možno zaměnit s jiným. Doslovný výklad důvodu formulovaného v okamžitém zrušení pracovního poměru vedl soud prvního stupně k závěru, že se jednalo o absenci právě dne 13. 7. 2017. Žalovaný ve svém odvolání zastává rozšiřující výklad, podle něhož měl tento důvod zahrnovat i dny následující, v nichž žalobce nechodil do práce. Takový výklad však nutně naráží na požadavek nemožnosti záměny (požadavek určitosti) v § 60 zákoníku práce, neboť není zřejmé, o jaké dny se mělo jednat (období do datace právního jednání? do doručení okamžitého zrušení?).
9. Právě s ohledem na tyto skutečnosti a na ustanovení § 18 zákoníku práce, které stanoví, že v pochybnostech je třeba použít výklad pro zaměstnance nejpriznivější, a dále s přihlédnutím k tomu, že okamžité zrušení pracovního poměru je zcela výjimečný institut skončení pracovního poměru, pak s přihlédnutím na postup žalovaného v této věci, dospěl odvolací senát k rozhodnutí, jímž potvrdil podle § 219 o. s. ř. rozsudek soudu prvního stupně včetně výroku o nákladech řízení, jako věcně správné a zákonu odpovídající.
10. Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn ustanovením § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř., neboť žalobce byl i v odvolacím řízení zastoupen advokátem a ve věci měl plný úspěch. Náleží mu proto náhrada nákladů odvolacího řízení ve výši celkem 8 575 Kč za dva úkony právní služby (písemné vyjádření žalobce k odvolání a účast zástupce při odvolacím jednání dne 16. 1. 2019), odměna v částce 5 000 Kč, dále 2krát režijní paušál po 300 Kč dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., cestovné osobním automobilem Peugeot 307, RZ ■■■■■ ■■■■■,

z Mariánských Lázní do Plzně a zpět v částce 987 Kč, dále za ztrátu času za 2,5 hodiny po 100 Kč, celkem 500 Kč a 21% DPH v částce 1 488 Kč. Odvolací soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci plnou náhradu těchto nákladů řízení v zákonné třídní lhůtě podle § 160 odst. 1 o. s. ř. k rukám zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání za podmínek v § 237 o. s. ř. (jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak), přičemž o přípustnosti dovolání je oprávněn rozhodovat pouze dovolací soud. Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu ČR, prostřednictvím soudu prvního stupně, do dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení rozsudku.

Plzeň 16. ledna 2019

Mgr. Miroslav Hromada, Ph.D., v. r.
předseda senátu